

DANS PÅ PLASTNEVROSER

DANSETEATERET HANS PETTER DAHL

EN "NORSK DRAMATIKK 1992"-PRODUKSJON

DNS, LILLE SCENE 10, 11 OG 12/11 1992

Danseteateret Hans Petter Dahl har laget en forestilling (uten tittel) i to farger; grønt og orange. Rommet (DNS, Lille scene) er helt orange, også gulvet og taket, og de 5 aktørene har på seg Hypercolor t-skjorter (metamorphic colorsystem), som skifter farge, mest til grønn. Det er farger som unndrar seg de mest åpenbare symbolske tolkninger, men som treffer emosjonelt passe hardt, og setter tilskuere og aktører i beredskap.

Rommet er altså orange og det er lyssatt fra sentrum og ut, slik at tilskuerene settes i rampelyset. Selv om vi aldri blir invitert til å delta så er rommet åpent, uten skille sal/scene. Grensen aktør/tilskuer er likevel klar nok, en del konvensjoner er snudd på hodet, men helt rolig og behersket, og vi er trukket med, slik at vi er klare når det hele begynner, med en mono-log.

Mono-log fordi log-logos-tanke-logikk er helt sentralt i Danseteaterets tekster. Men tekstene settes hele tiden opp mot forskjellige former for kroppsfølelse. Det handler for eksempel om å tenke kontra det å danse, eller om forholdet mellom disse to (adskilte?) aktivitetene i et vi/jeg/du/bør/må/vil/kan-perspektiv. Denne ordklassepoesien utvikler og fletter seg i resten av forestillingen, pro-logen setter tonen, og glir over i den etter hvert velkjente dans/rose-metaforen som Bjørneboe utviklet med sin *dans på nevroses*.

Hos Danseteateret Hans Petter Dahl (førøvrig et prosjektnavn som omfatter to aktører fra Baktruppen, scenograf Olav Myrvedt og fire forfattere) fortsatte forestillingen med en dans på plast(nev)roses. Med dette trodde vi et øyeblikk at vi var trygt anbragt i et parafraiserende postmoderne kropps- og dansespråk, men metaforen utvikler og fletter seg i resten av forestillingen slik at konklusjonen blir en helt annen; en barfot dans på ekte roser. Da skjønner vi (om ikke plutselig) at den postmoderne overflate her også er et middel, og ikke bare et mål i seg selv. For på en såpeglatt kant av fragmentert arytisk kroppsspråk (mer *bevegelse* enn dans) skle vi i denne forestillingen rett i armene på en ganske sympatisk men litt farlig opplevelse.

(Foto: Erling Finsrud)

Du kan selvfølgelig flire, og det så også ut som om Danseteateret Hans Petter Dahl hadde det veldig gøyalt med sine gjøremål: hoppekor, to trekkspill, flytte kanten, sitte på fanget, legge lapper, leke farlig, tenke tanker, rope høyt. Men forestillingen har også en ganske problematisk brodd.

"Jeg brenner og fører farlig last", sa Hans Petter Dahl og fortsatte en liten (a)bibelsk historie om, et/en båt/menneske, som gikk parallellt, rundt og inni tanke/dans/rose-historien. N-E-P-P-O-T-E-T-S-A-M S-V-A-I-E-R kunne vi lese på utlagte papirlapper, men vi følte vel egentlig at denne passasjen svaiet mindre enn tekstileken rundt tanken og dansen. For når forfatter Finn Iunker setter seg på fanget til Dahl og får magemassasje mens han snakker om riktig medisinerings så handler det også om de kroppslige forutsetningene for tale. Kanskje handler forestillingen delvis om dette. Et trykk i mellomgulvet. Et sug i magen. Eller en klump

i halsen. For til sist handler dette med språk og bevegelse om mellommenneskelige forhold (også kjærlighet). (Det er forresten rart at det skal være en helt absurd ting å si i en danseforestilling: Skal vi danse? Vil du danse med meg?) I forestillingen kan vi for eksempel se to mannlige aktører slikke seg på fingrene og gni seg på brystvortene mens de holder hverandre med blikket. Det er ikke nødvendigvis sexy, men godt formulert; noe ved dette berører oss.

Altså (og sånn er det): Norsk Dramatikk 1992 er et av flere tegn på at norsk dramatikk anno 1992 er i fred med å finslipe disse nye formene for følsomhet som mange frie grupper har gått svangre med i noen år. Og dette skjer kanskje spesielt her i Bergen og antageligvis helt bestemt her og nå. Danseteateret Hans Petter Dahl var veldig bra og gikk langt, nesten dypt, inn i sitt tema, uten å bli pretensios.